

като нея, затътрили тежки нозе по църковния пжтъ.

Влизаме. Попътъ пѣе, хорътъ приглется, и вошеницитѣ спокойно мигатъ, накацали по свѣщницитѣ... Мирише на восъкъ, на тамянь, а азъ мисля, че тая миризма иде отъ иконитѣ.

Кадилницата се кланя на богомолцитѣ, и богомолцитѣ се кръстятъ и се кланятъ на кадилницата.

— Прекръсти се, Дочко! — шепне ми баба, като ме побутва леко по рамото и прави кръстъ следъ кръстъ.

Прекръствамъ се и азъ.

— Бимъ-бамъ-бумъ!... бимъ-бамъ-бумъ!.. — приглася камбаната.

Азъ подръпвамъ баба и ѝ прошепвамъ:

— Я вижъ, бабо, пияния Тасо... и той дошелъ да се кръсти.

— Тихо! — отвръща баба. — Тука не е мѣсто за приказки. Гледай тамъ! — заповѣдва тя, като ми показва съ глава къмъ нареденитѣ по иконостаса икони.

Заглеждамъ се въ иконитѣ и се мжча да ги различавамъ една отъ друга, но не мога: много си приличатъ. Всички гледатъ тихо, спокойно, добродушно...

Но моитѣ очи не стоятъ мирно, а живо се разхождатъ по лицата на богомолцитѣ. — Ето Лазо хлѣбарьтъ. Единъ день баба му се карѣ, загдето надписалъ по ра-

боша А тукъ сж и кръстникътъ, и Георги бакалчето, и Маринка куцата, и Наумчо...

Баба ме подръпва:

— Мирно стой! Не се върти като калайджия!

Какъ незабелязано изтича времето! Ние излизаме отъ църква и се изправяме

предъ най-голѣмия майсторъ на мекицитѣ — бай Сотиръ Кривиятъ...

И ето: въ едната ржка единъ мекикъ, въ другата още единъ, а камбаната:

— Бимъ-бамъ-бумъ... бимъ-бамъ-бумъ!...

Добри Немировъ

РОДНОТО ЗНАМЕ

Бѣло, зелено, червено —
знаме на моя народъ!

Вѣй се подъ божия сводъ
волно, широко развѣно!

Въ дни на несретни победи,
въ дни на жестоко тегло —
никога ти не наведе
своето гордо чело.

Всѣкога стройно, немирно,
цѣло въвъ пламъ, свѣтлина,
пазѣше — стражъ и закрилникъ —
нашата родна страна.

Бѣло, зелено, червено —
вѣй се подъ божия сводъ,
знаме любимо, свещено,
вѣра на моя народъ!

Д. Пантелеевъ